

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie, że nie przyjmując przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych niezbędnych do zastosowania się do dyrektywy 2005/51/WE⁽¹⁾ z dnia 7 września 2005 r. zmieniającej załącznik XX do dyrektywy 2004/17/WE i załącznik VIII do dyrektywy 2004/18/WE Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie zamówień publicznych, Republika Portugalska uchybiła zobowiązaniom, które na niej ciążyą na mocy art. 3 akapit pierwszy tej dyrektywy,
- ewentualnie, stwierdzenie, że w każdym razie nie powiadamiając Komisji o tych przepisach, Republika Portugalska uchybiła zobowiązaniom, które na niej ciążyą na mocy wskazanej dyrektywy,
- obciążenie Republiki Portugalskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Termin transpozycji dyrektywy upłynął dnia 31 stycznia 2006 r.

⁽¹⁾ Dz.U. L 257, str. 127.

Skarga wniesiona w dniu 14 czerwca 2007 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Portugalskiej

(Sprawa C-289/07)

(2007/C 183/44)

Język postępowania: portugalski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Wspólnot Europejskich (Przedstawiciele: A. Caeiros i D. Kukovec, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Republika Portugalska

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie, że nie przyjmując przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych niezbędnych do zastosowania się do dyrektywy 2004/17/WE⁽¹⁾ Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 31 marca 2004 r. koordynującej procedury udzielania zamówień przez podmioty działające w sektorach gospodarki wodnej, energetyki, transportu i usług pocztowych, Republika Portugalska uchybiła zobowiązaniom, które na niej ciążyą na mocy art. 71 ust. 1 akapit pierwszy tej dyrektywy,
- ewentualnie, stwierdzenie, że w każdym razie nie powiadamiając Komisji o tych przepisach, Republika Portugalska uchybiła zobowiązaniom, które na niej ciążyą na mocy wskazanej dyrektywy,
- obciążenie Republiki Portugalskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Termin transpozycji dyrektywy upłynął dnia 31 stycznia 2006 r.

⁽¹⁾ Dz.U. L 134, str. 1.

Odwołanie od wyroku Sądu Pierwszej Instancji (pierwsza izba) wydanego w dniu 29 marca 2007 r. w sprawie T-366/00 Scott S.A. popierana przez Republikę Francuską przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich, wniesione w dniu 14 czerwca 2007 r. przez Komisję Wspólnot Europejskich

(Sprawa C-290/07 P)

(2007/C 183/45)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnosząca odwołanie: Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawiciel: J. Flett, pełnomocnik)

Druga strona postępowania: Scott SA, Republika Francuska

Żądania wnoszącej odwołanie

wnosząca odwołanie zwraca się do Trybunału o:

- uchylenie zaskarżonego wyroku,
- wydanie ostatecznego orzeczenia w kwestiach będących przedmiotem niniejszego odwołania. W przeciwnym razie, w odniesieniu do jakiegokolwiek kwestii, co do której Trybunał uzna, że stan postępowania nie pozwala na wydanie ostatecznego orzeczenia, Komisja zwraca się do Trybunału o skierowanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd,
- obciążenie skarżącej w pierwszej instancji własnymi kosztami postępowania oraz kosztami postępowania poniesionymi przez Komisję w postępowaniu przed Trybunałem i Sądem Pierwszej Instancji; obciążenie Republiki Francuskiej własnymi kosztami.

Zarzuty i główne argumenty

Cztery pierwsze zarzuty odwołania dotyczą błędów co do prawa w zaskarżonym wyroku odnoszących się do uprawnień proceduralnych osób trzecich oraz obowiązków proceduralnych Komisji w postępowaniach z zakresu pomocy państwa:

Pierwszy zarzut odwołania dotyczy wykluczenia z dokumentacji administracyjnej dodatkowych uwag Scott z dnia 24 grudnia 1999 r., przekazanych 13 miesięcy po wyznaczonym terminie.

Drugi zarzut odwołania dotyczy ustalenia zawartego w zaskarżonym wyroku, zgodnie z którym Komisja miała proceduralny obowiązek umożliwienia Francji po raz kolejny przedstawienia wskazywanych ocen.

Trzeci zarzut odwołania dotyczy ustalenia zawartego w zaskarżonym wyroku, zgodnie z którym Komisja miała proceduralny obowiązek umożliwienia Scott po raz kolejny przedłożenia uwag.

Czwarty zarzut odwołania dotyczy ustalenia zawartego w zaskarżonym wyroku, zgodnie z którym Komisja miała proceduralny obowiązek odwołania się do „zewnętrzznego eksperta”.

W odniesieniu do tych kwestii Komisja podnosi, że zaskarżony wyrok nie wymienia jak też nie stosuje właściwego kryterium prawnego: czy Komisja naruszyła istotne wymogi proceduralne. Ponadto, zaskarżony wyrok nie mógł zgodnie z prawem rozstrzygnąć w przedmiocie tych kwestii, skoro skarga Scott nie zawierała tego rodzaju zarzutów podniesionych w celu stwierdzenia nieważności. W każdym razie Komisja twierdzi, że nie doszło do jakiegokolwiek naruszenia istotnych wymogów proceduralnych. Takie wymogi nie są zawarte w regulaminie, a Sąd nie mógł w sposób zgodny z prawem „przyznać” takich praw lub nałożyć takich obowiązków na podstawie błędnych ustaleń zawartych w zaskarżonym wyroku. W końcu nie doszło do naruszenia istotnych wymogów proceduralnych:

Dodatkowe uwagi Scott, początkowo wykluczone, zostały następnie ponownie przedstawione przez Francję w dniu 24 grudnia 2000 r., włączone do dokumentacji administracyjnej oraz ocenione w zaskarżonej decyzji.

Biorąc pod uwagę cztery zapytania o udzielenie informacji oraz nakaz udzielenia informacji, Komisja nie była zobowiązana do umożliwienia Francji po raz kolejny przedstawienia wskazywanych ocen.

Scott w szerokim zakresie miała możliwości przedstawienia uwag, a w szczególności udzielenia odpowiedzi na nakaz udzielenia informacji.

Zarówno Francja jak i Scott w szerokim zakresie miały możliwości przedstawienia oceny dotyczącej dnia przyznania pomocy, ale nie uczyniły tego.

Zarzuty odwołania od piątego do ósmego obejmują łącznie to co Komisja określiła umownie jako „zagadnienia wstępne” i dotyczą błędów co do prawa w zaskarżonym wyroku związanych z: pominięciem w skardze Scott jakiegokolwiek zarzutu podniesionego w celu stwierdzenia nieważności co do wskazywanych ocen; kryteriami kontroli Sądu Pierwszej Instancji (uznane zostało, że Komisji nie przysługuje żaden zakres swobodnej oceny); faktem, że zaskarżony wyrok oparty został na przypuszczeniach zamiast na dowodach; odwróceniem ciężaru dowodu w postępowaniach w zakresie pomocy państwa i w postępowaniach przed Sądem Pierwszej Instancji.

Dziewiąty i dziesiąty zarzut odwołania dotyczą materialnych błędów co do prawa w odniesieniu do zakładu przemysłowego.

Dziewiąty zarzut odwołania dotyczy metody oceny kwoty pomocy państwa w postaci świadczeń rzeczowych. W przeciwieństwie do tego co wynika z zaskarżonego wyroku, w braku oceny w dniu przyznania pomocy lub w braku przetargu nieograniczonego, Komisja jest zgodnie z prawem upoważniona do posłużenia się kosztami zamiast wartością. Było to w szczególności uzasadnione w niniejszej sprawie, gdyż zakład przemysłowy był przystosowany do potrzeb Scott. Uzasadnienie zaskarżonego wyroku w odniesieniu do wskazywanej ceny sprzedaży, 11 lat po przyznaniu pomocy, oparte jest na podnoszonych błędach proceduralnych i innych błędach co do prawa, a w każdym razie jest materialnie błędne.

Dziesiąty zarzut odwołania dotyczy podnoszonych błędów Komisji w zastosowaniu metody opartej na kosztach. Podstawą ustaleń zawartych w zaskarżonym wyroku są podnoszone błędy proceduralne i inne błędy co do prawa. Wyważona ocena kosztów dokonana przez Komisję była najniższą z możliwych; a nie istnieje jakakolwiek podstawa stwierdzenia nieważności zaskarżonej decyzji wynikająca z faktu, że pomoc państwa mogła być wyższa.

Zarzuty odwołania od jedenastego do trzynastego dotyczą materialnych błędów co do prawa w odniesieniu do terenu.

Jedenasty zarzut odwołania dotyczy odrzucenia w zaskarżonym wyroku wyważonych ocen zawartych w sprawozdaniu rady miasta Orleanu z dnia 27 maja 1994 r., uznanych za „bardzo skrótowe i pozbawionych szczegółowych wyjaśnień”.

Dwunasty zarzut odwołania dotyczy metody oceny kwoty pomocy państwa w postaci świadczeń rzeczowych i jest analogiczny do zarzutu dziewiątego. W braku oceny w dniu przyznania pomocy lub w braku przetargu nieograniczonego, Komisja jest zgodnie z prawem upoważniona do posłużenia się kosztami zamiast wartością. Taka metoda była szczególnie racjonalna w niniejszej sprawie, ponieważ nabycie trzeciego terenu było przystosowane do potrzeb Scott. Uzasadnienie zaskarżonego wyroku dotyczące wskazywanej kontroli skarbowej oparte jest na podnoszonych błędach proceduralnych i innych błędach co do prawa, a w każdym razie jest materialnie błędne.

Trzynasty zarzut odwołania dotyczy podnoszonych błędów Komisji w zastosowaniu metody opartej na kosztach. Podstawą ustaleń zawartych w zaskarżonym wyroku są podnoszone błędy proceduralne i inne błędy co do prawa. Komisja posłużyła się najniższą możliwą wartością terenu, jak zauważyły zarówno Francja jak i Scott. Następujące okoliczności faktyczne i dowody potwierdzają stanowisko Komisji: dokument obejmujący ofertę, wskazywane oceny biura Galtier i rewidenta aportów, sprawozdanie rady miasta Orleanu z dnia 27 maja 1994 r. oraz średnia cena zakupu terenu. Nie istnieje jakakolwiek podstawa stwierdzenia nieważności zaskarżonej decyzji wynikająca z faktu, że pomoc państwa mogła być wyższa.

Czternasty zarzut odwołania dotyczy nakazu udzielenia informacji, w szczególności w odniesieniu do spornego terenu, metody opartej na kosztach przy ocenie kwoty pomocy państwa, nabycia trzech terenów. Jest to kwestia proceduralna, podniesiona na końcu, gdyż związana z zarzutem trzynastym.

W piętnastym zarzucie odwołania Komisja zwraca się do Trybunału o uchylenie zaskarżonego wyroku z uwagi na fakt, że Sąd Pierwszej Instancji wypaczył jednoznaczne znaczenie dowodów, przez nią przedstawionych, a w szczególności, ponieważ Sąd Pierwszej Instancji zastąpił uzasadnienie zaskarżonej decyzji, własnym uzasadnieniem.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Regeringsrätten (Szwecja) w dniu 15 czerwca 2007 r. — Kollektivavtalsstiftelsen TRR Trygghetsrådet przeciwko Skatteverket

(Sprawa C-291/07)

(2007/C 183/46)

Język postępowania: szwedzki

Sąd krajowy

Regeringsrätten

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Kollektivavtalsstiftelsen TRR Trygghetsrådet

Strona pozwana: Skatteverket

Pytania prejudycjalne

Czy art. 9 ust. 2 lit e) i art. 21 ust. 1 lit. b) szóstej dyrektywy VAT ⁽¹⁾ oraz art. 56 ust. 1 lit. c) i art. 196 dyrektywy Rady dotyczącej wspólnego systemu podatku od wartości dodanej ⁽²⁾ należy interpretować w ten sposób, że w świetle wspomnianych przepisów osobę, która nabywa usługi konsultingowe od podatnika w innym państwie członkowskim WE i wykonuje jednocześnie działalność gospodarczą oraz działalność, która nie jest objęta zakresem dyrektyw, należy uznać za podatnika, nawet jeśli wspomniane nabycie zostało dokonane wyłącznie w odniesieniu do tej drugiej działalności?

⁽¹⁾ Dz.U. 1977, L 145, str. 1.

⁽²⁾ Dz.U. 2006, L 347, str. 1.

Skarga wniesiona w dniu 18 czerwca 2007 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Greckiej

(Sprawa C-293/07)

(2007/C 183/47)

Język postępowania: grecki

Strony

Strona skarżąca: Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawiciele: M. Konstantinidis i D. Recchia)

Strona pozwana: Republika Grecka